

ERŐS VÁR

AMERIKAI MAGYAR EVANGÉLIKUSOK LAPJA

XXXIV. ÉVFOLYAM

1970. DECEMBER

10. SZÁM

Krisztus Urunknak áldott születésén

Valaki a minap azt mondotta: "A karácsony csupán a gyerekeknek jó és érdekes, nekünk felnőtteknek jobbára többletmunkát jelent". Talán semmi sem fejezi ki jobban az ember modern lelkiállapotát, mint ez a sajnos nagyon is általánosnak mondható vélemény. Általánosnak már azért is, mert nemcsak a külső körülményekből fakad ez a meglátás, hanem azoktól függetlenül éppúgy hangoztatják.

Amikor azonban az ember így beszél, akkor bizonyítja be, hogy mennyire szüksége volt és van arra ma is, hogy Isten ezen a felfoghatatlan módon lépjen bele az emberi történelembe és cselekedjék teremtettjei üdvösségére.

Ha merész kijelentésnek is tűnik, de hangsúlyoznunk kell, hogy karácsony nem gyermek-ünnep. Soha nem ez volt a nap jelentősége, csupán a ferde felfogásban leledző ember fokozta le azt gyermekek ünnepevé, szeretetünnepé, meg ezekhez hasonlóvá.

Az ember tévedése, már akié, és itt "kereszttyén" embereket értünk, ott kezdődik, hogy nincsen meg a bensőséges, időt igénylő kapcsolata saját lelkével. Lelki állapotát és lelki szükségait nem képes igazán felmérni. Felületesen és felszínesen tölti ki életét. Nincsen perspektívája Istenhez kötő távlatok tekintetében. A Máé az ember; az Örök Holnap pedig figyelmen kívül marad.

Olvassuk csak el figyelmesen a jólismert történetet mégegyszer, Lukács evangéliuma 2. részéből. A központi esemény a Szabadító születése: Isten üdvözítő kegyelmének gyönyörűsége felséges és egyszerű

kinyilatkoztatása. Ami azonban kevésbé szokott figyelmet kapni az az, hogy a Kisjézusnál megjelent pásztorok, majd később a napkeleti bölcsek is, *Neki* viszik az ajándékot. Nem egymást és környezetüket ajándékozzák meg az öröm miatt, hanem Krisztus részesül ajándékban. Úgy is mondhatnók, hogy imádásuk önmaguk odavetése az Isteni Kisdéd, a Világmegváltó Úr elé, hit és bizalom Őbenne. Először angyali ajkáról, de később már a Betlehemet megjárt emberek beszéde által terjed a Hír, az Evangélium a világban: *Krisztus megszületett!* Mert ez a karácsony egyesegyedüli lényege és fontossága. Semmi más nem szükséges hozzá; s ha ebből a lényegből az ajándékozás, gyermekek vagy felnőttek megörvendeztetése egy jottányit is elvesz, akkor nem ér semmit az egész ünnep szükségesnek tartott sallangjaival egyetemben.

"*Fel útra, ti hívek!*" — szólongat egyik közismert énekünk. S a karácsony történetében is ugyancsak lényeges az a nekikerekedés, ahogy a pásztorok Betlehembe indultak, hogy meglássák az emberi lét Nagy Csodáját, a földreszállott Istenfiút,

Akire már ekkor is rámutathatunk: "*Íme, az Isten Báránya, Aki elveszi a világ bűneit!*".

A problémát nem szabad szemünk előtt veszíteni. Karácsonyban nincs semmi érzélgősség, meglágyulás, avagy lehetőség önámításra. Még ha nem is tetszik, de karácsony az alapvető bizonyítéka az emberi bűnvalóságban, s földi láthatóságban innen indul el az út a golgotai kereszthez. Karácsony tehát nem az emberi jószág napja, hanem Isten szeretetének számunkra ugyan érthetetlen, bár hitben valósággal átélhető ténye.

Vigyázzunk azért, hogy már karácsonykor is adjuk meg magunknak a lehetőséget, hogy Krisztussal találkozzunk. A mi korunkban erre éppúgy szükség van, mint ezelőtt ezután is. Az ember nem változott semmit és Isten sem. A bűnöst Ő elveszni nem hagyja, s ezért számára újra hirdetteti az Evangéliumot: *Krisztus megszületett!*

Világ- és egyéni viszonylatban az ember keresi a kiútát, a megoldást ezerféle gondjára és bajára. Ki elméletekkel, ki önhitetessel, ki nekikereséssel, vagy még ezerféle módon igyekszik valami elképzelt célhoz jutni. Túlságosan egyszerűnek, az értelemhez talán nem méltónak tűnik azért az, ha szembekerülünk A Megoldással, azzal, hogy lelki értelmű zarándoklatot kell tennünk oda, Betlehembe, Krisztushoz. Ott és Benne lesz ténylegessé Istennek a számunkra készített karácsonya, amiben Ő adta a legnagyobb ajándékot minden ember-gyermekének: adta a lelki megtisztulást, a felülemelkedés alkalmát; az embert az első karácsony eseményén keresztül

hívja vissza a szent közösségbe, hogy Istennél és Istenre nézve éljen most is és örökké.

Aki kérdezné, annak azt válaszoljuk, hogy szép, fenntartható karácsonyi szokásainkat el ne hagyjuk. Csak ezek ne foglalják el a középpontot és ne szorítsák ki a lényegét, azt, hogy Krisztust ünnepeljük. S mit adhatnánk szebbet, többet a mi környezetünknek, ha mi, akik lélekben talán még megértjük, bizonyosságot teszünk Isten megtartó kegyelméről, ezért adunk hálát, ehhez igazítjuk életünket, s erre vezetünk másokat is.

Vissza-visszacseng ilyenkor a szívekben más karácsonyok sok kedves hangja... Emlékezünk... Sőhajok között pedig fárasztónak találjuk már az ünnepet és áthárítjuk a gyerekekre. Pedig az kell ma is, amit az angyali szózat hirdetett:

*Dicsőség a magasságos
mennyekben Istennek, és
Békesség a földön s az emberek
között jóakarata!*

De ez nem valósul meg Krisztus nélkül! Ennek a felismerése teszi bensőséges, felnőtt-érett ünneppé a karácsonyt, mely aztán nemcsak az az egy nap, hanem maradandó öröm mindazoknak, akik magukat Hozzá kötik, és Őt hirdetik szóban és cselekedetben egyaránt. *Bernhardt Béla*

Ó jöjjetek mind!

Ó jöjjetek mind ide, kis gyerekek,
Meglátni, kis jászolba most született
Ez éjen a mennyből a földre lejtött:
A jó Atya adta a szent örömet!

Nincs fény odabenn, csak egy enyhe sugár,
Hol rongyban úgy alszik az égi Király,
Oly édes a kisdéd, oly angyali szép,
Nem lát soha szebbet a föld, sem az ég!

Ott fekszik a széna s a szalma között,
Szűz Mária nézi s a József is őt.

A pásztorok arca lehullanak ott,
S zeng angyali kar neki hódolatot.

Jöjj, térdre borulj te is, áldva imádd,
Miképen a pásztorok, Isten Fiát,
S úgy zengjen az ajkon a vig, üde dal,
Mint boldogan énekel angyali kar!

Ó Jézusom, ime hozom szívemet,
Oly boldog örömmel adom teneked,
Hogy új szívet adva a mennybe fogadj,
És majd veled ott örök életet adj.
("Ihr Kinderlein kommet, o kommet doch
all..." Új Hozsanna 493 sz.)

"NEM FOGADTÁK BE ŐT"

A Don melletti ütközetben, ahol annyi magyar hősi halált halt, eltűnt és fogságba esett, egy fiatal férj szintén a foglyok között volt. Évekil semmi hír róla: nem tudott életjelt adni magáról. Hozzátartozói itthon már holtá is nyilvánították. Fiatal felesége időközben férjhezment. Végre hosszú-hosszú évek múlva ütött a szabadulás órája. Mikor honi földre ér, boldogan dobban meg a szíve. Írhatna most már, de meglepetésnek tartogatja hazaérkezését. Bizonyára majd őt is olyan örömmel fogadják, mint Petőfi írja:

**S a kis szobába toppanék...
Röpült felém anyám...
S én csüggttem ajkán...szótlanul...
Mint a gyümölcs a fán.**

A kis gyermeke, akit pár hónapos korában kellett elhagynia s ifjú hitvese hogy fog majd rohanni a keblére, ölelni, esőkolni a hosszú évek óta nem látott férjét, édesapát. Éppen karácsonyeste ér be a vonatja. Csendes a falu. A karácsonyesti istentisztelet már befejeződött. Innen-onnan betlehemesek éneke hallatszik:

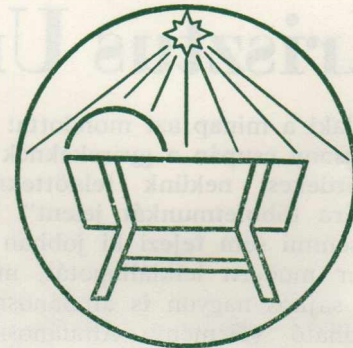
**Mennyből az angyal lejtött hozzátok,
Pásztorok, pásztorok,
Hogy Betlehembe sietve menve
Lássátok, lássátok!**

Szaporázza lépteit. A függöny nélküli ablakokon át kivilágítanak a karácsonyfák gyertyái. Mindjárt otthon lesz: miesoda boldog karácsony vár reá! Az ablak alá ér. Benéz az ablakon: ott áll a karácsonyfa az asztalon, a kis fia egy képeskönyvben lapozgat. Az asztal mellett padon pedig, óh jaj! — a felesége, ölében egy kis gyermekkel; mellette egy idegen férfi. Fogják egymás kezét s boldogan néznek egymásra. Gyökeret vernek a lábai. Elszorul a szíve. Berohanjon? Nem! Hiába! Itt őt nem várják. Tovább vonszolja magát. Maga sem tudja, hogy merre, csak tovább, tovább a sötét, kietlen éjszakába...

Ez az egyszerű kis történet a legjobban érzékelteti azt a szomorú tényét, amit János evangélista így ír Jézusról: **"Az övéi közé jött és az övéi nem fogadták be őt."** (Ján 1:11) Názáretből érkező szülei ott bolyonganak a betlehemi sötét utcákon. Kopogtatnak itt, zörögnek amott — nincs egy teremtettt lélek, aki ajtót nyitna nekik, ágyat vetne a vajudó-félben levő anyának. Végre is egy szegényes istállóban húzódnak meg.

Hát ma?! A külső készülődés megvan.

Különösen itt Amerikában. Az utcák népesek, forgalmasak. A tereken, üzletekben színes villanyfényben égő karácsonyfák pompáznak. A kirakatok árak özönével esalogatják a vásárlókat. A házakon és ablakokban ott díszlegnek a "Merry Christmas" feliratok. De ezek csak külsőségek. Valójában befogadja-e a mai világ Krisztust? Korunkban egész ideológiává vált a Krisztus-nélküliség. Nemesak egye-

sek, bizonyos társadalmi közösségek, hanem egész népek, nemzetek fordulnak el a keresztyénségtől. S az eredmény? Nyugtalanág, békétlenség a szívekben, súrlódások, viszályok a családokban, forrongó társadalom, diákok zavargása, a nemzetközi életben a népek egymás közti meg nem értése, szünni nem akaró háborúskodások. A Jelenések könyvének **"vörös vadállatja"** (Jel 17:3) hareban áll a Krisztussal s nyomán jár a sok jajkiáltás.

Válságos idők! Szomorú karácsony! Pedig a karácsony örömnép. Az angyali híradás jelenti a betlehemi pásztoroknak: **"...hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész népé lesz..."** Ha a világ el is utasítja ezt az örömet, legalább te végy benne részt. Hogyan? Ha "befogadod őt". A szívedbe! Mert Jézus a szívekben akar szállást venni. Egyik szép adventi énekünk mondja:

**Kitárom előtted szívem,
Ó, jöjj, légy vendégem nekem.**

De ne csak vendég legyen nálad, karácsonyi vendég, akinek kedvéért ünnepi ruhát öltesz, finomabb ételek kerülnek az asztalodra, hanem szívednek állandó lakója. Mert egy latin eredetű karácsonyi ének szerint:

**Születhetett Jézus százszor
Betlehemben,
Elvesztél, ha nem született meg
a te szívedben.**

Kiss Samu

KARÁCSONYI KÉRDÉSEK

Karácsony az egyházi esztendő első Krisztus-ünnep. A régi keresztyének egy héten át ünnepelték. Mi most 7 karácsonyi kérdésben keressük karácsony titkát: Krisztust. Utunkon Lukács evangéliuma 2. fejezetének ösvényén járunk.

Hol van a karácsonyi Krisztus?

Kétezer esztendő óta sokan kérdezték: hol van a karácsonyi Krisztus? Ezt kérdezték a napkeleti bölcsek, Heródes, a korok, századok, emberek. Ezt kérdezem én is: hol van?

Milyen sokan karácsonyfagyertyát gyújtanak, ajándékokat csomagolnak, ünnepi asztalokat terítenek és azt mondják: itt van! Pedig csak néhány játék hever a csillogó fa alatt. Sokan a templomba mennek, boldog éneket énekelnek, s azt mondják: itt van! Pedig csak ünneplő, kereső, karácsonyi emberek találkoznak egymással. Sokan ajándékot adnak karácsonykor és azt mondják: itt van! Pedig csak néhány szeretetsomag látszik. Hol van hát?

Mindig ott van, ahol — találkozom veled. A karácsony kezdete mindig a veled való találkozás. Így hát karácsony az én szívemben születik.

Honnan jön a karácsonyi Krisztus?

Istentől jön. Minden karácsony azt jelenti, hogy Isten gondolt reám ezen az éjszakán. Isten törődött velem! Szent éjszaka ez, nagyszerű pillanat: az örökkévaló Isten a múlandó emberhez lehajol. Az az Isten, aki még Mózesnek azt mondta: "arcomat nem láthatod, mert élő ember nem láthat engem", az első karácsonykor megjelent a világban. A kicsi gyermek maga az Isten. Akik reá néznek, felvidulnak. Ez a legszebb karácsonyi fény, mert ez a világosság az Isten fénylő arca ezen a világon.

Hová tart a karácsonyi Krisztus?

Hozzám! Ez a karácsonyi evangélium legszebb és legboldogítóbb üzenete. Mert a karácsonyi szeretet — személyes szeretet. A karácsonyi Krisztus nem valahová a világba érkezik, hanem egyenesen az én otthonomba, az én életembe, az én szívembe. Így mondta Luther: "Mit használna nekem, ha ezerszer megszületett volna, de én nem hallanám, hogy ez énreám vonatkozik és hogy ő az enyém lett." Isten Jézust mint

egy boldog bölcsőbe, a szívünkbe tette.

Aki csak gyertyalángot tett a szívébe karácsonykor Jézus Krisztus mósolya helyett, az csak játékokból rakta össze a karácsonyt.

Mit hirdetett a karácsonyi Krisztus?

Erre a kérdésre az evangéliumnak egyetlen válasza van: Isten megmentő szeretetét! Nem lehet elég fényes szemmel olvasni az igének ezt az üzenetét, ami betölti a karácsony levegőjét: Megtartónk született! Üdvözítőnk született. Amit az ember a maga erejéből soha sem tudott volna elvégezni, Isten utána küldött szeretete elvégzete. Örökké velünk van és szeretetünket az Isten. A karácsonyi Krisztus nemcsak útítárs, de maga az Út!

Tamási Áron írta le az Ábel trilógiában ezt a mondatot: "Mindennek van értelme és értéke. Még egy ellobbant gyufaszálnak is, mert elszenesedett, fekete fejével le lehet írni szomorú emberek elé vigasztalásnak, új erőnek ezt a szót: Isten!"

Mi maradt a karácsonyi Krisztus után?

Erre a kérdésre egy szó válaszol: a szava! Az ige. Tehát ő maga. Az ige testté lett — és a test igévé lett! Ez maradt meg a karácsonyi Krisztus után. Az élő, a velünk járó, a megváltó, diadalmas Krisztus.

A karácsony valósága Jézus Krisztus valóságos jelenléte az életünkben. A karácsonyi evangélium nemcsak Isten szeretetéről beszél, hanem a mi hitünk születéséről is.

Mit ad ma a karácsonyi Krisztus?

A karácsony legnagyobb ajándéka mindenki tanúsága szerint a karácsony békesége és öröme. A karácsonyfa fényénél ismerjük meg igazán egymást. Mint ahogy a pásztortűz köré érkező emberek arca egyre erősebb körvonalakkal közeledik az éjszakából, úgy itt is, a karácsonyi Gyermek világító alakja mellett ráismerünk egymásra. Nem közömbös, hűvös árnyékok vagyunk többé egymás számára, hanem boldog, szép karácsonyi köszöntőt mondó testvérek. Itt látjuk meg hivatásunkat: a betlehemi angyalok munkatársai vagyunk!

Mi a karácsony útja és távlata?

A reménység! Istenhez érkezés! Lényegében az élet örök karácsony. Születtünk egy karácsonyestén, amikor az életünk Istentől elindult, jártunk Isten

szeretetének szobájában, és egyszer megérkezésünk újra egy karácsonyi küszöb lesz: visszaérkezés Istenhez, Isten szerető szívéhez.

Ez a karácsony örökkévalósága: az első és utolsó karácsony között fényben és világosságban jár Jézus Krisztus népe.

Erre a karácsonyi reménységre kapunk Istentől biztató ígéretet. Az a csillag, ami a lelkünkben ragyog, nem alszik ki soha! (Jel 22, 16). A betlehemi csillagból így lesz minden hívő számára el nem múló, fényes és áldott karácsony.

Friedrich Lajos

Imádság karácsonykor

Urunk, Istenünk! Ha félelem szorongat, ne engedj kétségbeesni! Ha csalódunk, ne engedj megkeserednünk! Ha elesünk, ne engedj, hogy a földön maradjunk! Ha elhagy értelmünk és erőnk, ne engedj tönk-rejutnunk! Sőt, éppen ilyenkor éreztesd közelségedet és szeretetedet, amint ezt meg is ígérted az alázatosoknak és türelmes szívűeknek, azoknak, akik félik ígédet. A te kedves Fiaid az embereket mindig bajukban kereste fel. S mert mindnyájan bajban vagyunk, azért született meg istállóban, azért halt meg kereszten. Urunk, rázz fel mindnyájunkat, hogy éber tudattal tartsuk magunkat ehhez a felismeréshez és bizonyágtételhez.

Hadd gondoljunk most Urunk, korunk sötét foltjaira és szenvedéseire; arra, hogy hány embernek kell vigasztalanul nehéz sorsot hordoznia; a világunkat fenyegető veszedelmekre, amelyekről sokszor nem is tudjuk, hogyan hárítsuk el. Gondolunk a betegekre és a lelki betegek-re, a szegényekre, a hontalanokra, az igaz szülőket nélkülöző gyermekekre. És gondolunk mindazokra, akiknek hivatásuk, hogy segítsenek, amennyire ember csak segíteni képes: hazánk és valameny-nyi ország kormányfőira, a bírókra és a tisztségviselőkre, a tanítókra és nevelőkre, az írókra és újságírókra, az orvosokra és a kórházi ápolónővekre, igéd hirdetőire a különféle egyházakban és közösségekben, közelünkben és a távolban. Mindnyájukra azzal a kéréssel gondolunk, hogy karácsony fénye előttük is és előttünk is felragyogjon, hogy fénye az eddigieknél mélyebben hatoljon belénk, hogy így ők is és mi is segítségben részesüljünk. Mindezt a Megváltó nevében kérjük, akiért már meghallgattál és ezután is meghallgatsz minket. Ámen.

Barth Károly

ERŐS VÁR

AMERIKAI MAGYAR EVANGÉLIKUSOK LAPJA

Az Amerikai Evangélikus Egyház
Magyar Konferenciájának
lapja.

Szerkesztő és kiadó:

Juhász Imre

Főmunkatárs: Egyed Aladár

“ERŐS VÁR”

(“MIGHTY FORTRESS”)

P.O. Box 02148, Cleveland, Ohio 44102

Published by the

Hungarian Conference

of the Lutheran Church in America.

Issued monthly October to May,
bi-monthly in June/July and Aug./Sep.

No. 10. (137) Vol. XXXIV.

DECEMBER 1970.

Subscription: \$3.00 a year.

Second-class postage paid
at Cleveland, Ohio.

FONTOS!

Minden szerkesztőségi anyag,
kézirát, gyülekezeti hír, úgyszin-
tén a lappal kapcsolatos minden
levelezés, előfizetés és adomány
erre a címre küldendő:

“ERŐS VÁR”

P. O. BOX 02148

CLEVELAND, OHIO 44102

Az “ERŐS VÁR” előfizetési díja
egy évre csak 3 dollár. Szivesked-
jenek a lejárt előfizetéseket kése-
delem nélkül beküldeni a fenti
címe.

Be nem jelentett címváltozás esetén
a posta a kézbesíthetetlen újságot
megsemmisíti, a kiadóhivatalnak pedig
külön portót kell fizetnie. Erre a költ-
ségre különösen nem-előfizetők, kése-
delmező előfizetők, vagy többéves hát-
ralékokban lévők esetében nehéz fedeze-
tet találni.

Ezért kérjük olvasóinkat, hogy min-
den esetben pontosan adják meg címü-
ket a “Zip Code” szám feltüntetésé-
vel együtt! Az újságot “Zip Code”
szám nélkül nem kézbesíti a posta.
Címközlésnél tüntessék fel az utca
megjelölését is; pl. St., Rd., Ave.
Ugyanis egyes postai zónában azonos
nevű utcákat csak így lehet megkülön-
böztetni.

Printed by

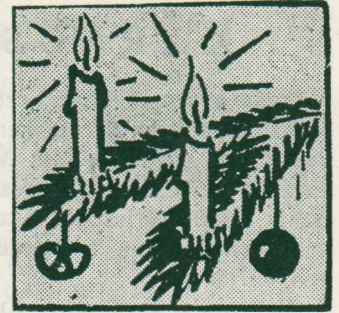
Classic Printing Corporation

9527 Madison Ave., Cleveland O. 44102

Krisztus Urunk postamestere

Írta: MARÓTHY JENŐ

Vajjon szüksége volt-e Krisztus Urunknak arra, hogy
Neki Nógráddarócon postamestere legyen? — Nagy
kérdés ez, odafont őrzik reá a feleletet...

Volt Nógrádban a kilencvenes
években egy postamester. Ez a pos-
tamester körülbelül teljesen olyan
ember volt, mint aminők akkoriban
a postamesterek szoktak lenni.

Nem volt azon kívülről semmi kü-
lönös látnivaló, legfeljebb, hogy ál-
landó mosoly volt az arcán. Hát ez
bizony akkortájt még a pocaknál is
általánosabb divat volt nálunk. Mo-
solygott akkor még Nógrádban min-
denki. No, hiszen, próbált is volna
csak nem mosolyogni. Micsoda fel-
zúdulás lett volna abból mindenfelé.
— Nézd csak! Mi lelte ezt, hogy ilyen
savanyú arcokat vagdos! Ez, úgy lát-
szik, nincs meglepedve a mi társa-
ságunkkal!

Valami feltűnő dolog mégis csak
volt a daróci postamester lelkén.

Valami virág féle.

Nagyon szerette a gyerekeket...

És a gyerekek is szerették a pos-
tamestert, mert minden bizalmas
ügyükben hozzá fordultak.

Egyszer az történt, hogy a gyere-
kek Magát a Gondviselést is bevá-
dolták előtte.

Eppen karácsony felé járt az idő,
mindjárt belekaptak hát karácsony
ünnepébe s felhánytorgatták, hogy
bizony Krisztus Urunk sem osztja
egyformán, amit oszt.

— Csend! — intett feléjük a pos-
tamester. Erről ne beszéljete.

El is hallgattak azok egy időre, de
azután előről kezdték, hogy de bi-
zony mégis csak jó volna arról is
beszélni, mert Galambos Bandi hin-
talovat is kapott tavaly, meg képes-
könyvet is. Táborszky Misa és a leg-
többen a faluban pedig se ezt, se azt.

— Hát nem tudjátok? — mondot-
ta kissé zavarodottan a postamester,
hogy a házak, a kertek és a csizmák
se egyformák. Ez már a földön így
van.

Tudták a gyerekek jól. Nem is
csodálkoztak rajta. Igen. A földön
csakugyan így van. De karácsonykor.

— Karácsonykor Jézus Krisztus az
égből jön!

A csöpp Becske Jani kiáltotta ezt
apró kis fecskeszájával. S ő ijedt
meg először a visszhangjától.

Mert a többiek is nagyon meg-
ijedtek.

Csakugyan. Milyen ijesztően hang-
zott ez, hogy Valaki az égből jön s
onnan se hoz egyebet, mint amit a
földön lát az ember.

A postamester arcán ugyanaz az
ijedelem tükröződött, mint az övé-
kén. Reszkető kézzel toltá őket az
ajtó felé:

— Menjete! Most menjete! Menjete!
haza. Ezen még magamnak is gon-
dolkodnom kell...

És gondolkodott. Napokig gondol-
kodott. Hosszúszárú csibukjában
percenként kialudt a tűz a nagy gon-
dolkodástól... Percenként gyűjto-
gatta újra, hátha egyszer valamelyik
gyufától fellobban annak a gondo-
latnak a fénye is, amelyikkel meg
lehet menteni a kis daróci paraszt-
gyerekek makulátlan hitét.

A gyerekek pedig csak egyre jár-
tak a nyakára.

— Bácsi! Még gondolkodik? —
Még gondolkodom.

Egyszer aztán azt mondta a pos-
tamester: Már nem gondolkodom.
Már tudom, hogy miképpen történ-
hetett a dolog. — Olyan csend lett
az ajtó előtt, mint Majdanéknál ga-
luska-napkor.

— A postai szállításban volt a hi-
ba! — mondotta halk beismerő han-
gon a postamester.

— A postai szállításban? Ámultak
el a gyerekek. S szemrehányó szem-
mel néztek a postamesterre.

— Látod, látod, — mondta fájda-
lmasan a szemük. Ilyen ez a ti postai
szállítástok. Mennyi szenvedést —
bánatot okoz ez nekünk már eszten-
dők óta.

— Többet nem fog megtörténni,
— mentegetőzött a postamester. De

Vas vármegyében is van Daróc s a posta tévedésből odaküldte a ti porciótokat is. Ígérem azonban, hogy utoljára történt.

Elmentek a gyerekek s eljött a karácsony. Kigyulladtak itt is, ott is a karácsonyfák. Hullottak, mint az égből szálló hópihéek, az ajándékok...

Jöttek kettesével, hármasával a kis parasztgyerekek. — Bácsi! Mi még mindig nem kaptunk semmit! — Tudom, — mondotta a postamester. A ti ajándékokat hozzám irányította Krisztus Urunk.

S kivette a postaládából a csodálatos színű selyempapírba csomagolt ajándékokat: bicskát, füttyülöket, szájharmonikákat és tudja Isten még mit.

Elment ennek a hire, mint a szél, s újabb lelkendező csoportokat vert a postára.

— Bácsi kérem, hát a miénk még nem jött meg?

Megjött! Bólintott jóságosan a postamester.

— Nesztek! — Hát a mienk, bácsi kérem? Itt van az is. Fogjátok!

— És a mienk? — Ez éppen a reggeli postával jött meg Bercel felől.

— De sokan vagytok! — törölgette homlokát a csomagokra pillantva a postamester.

Bizony sokan voltak és még többen következtek. Az ajándékok pedig kifogytak.

— Hát a mienk, bácsi! Mi semmit sem kapunk?

— Dehogynem, fiam, dehogynem. Hm. Csak a tietek megakadt valahol a nagy forgalomban. De már megjött róla Szirákról a szállítólevél, hogy útban van.

Mekkora öröm volt abból Darócon.

Vége se szakadt addig, míg mindenki meg nem kapta az ajándékát.

Darócon két hétig tartott ebben az évben a karácsony. És nemcsak ez a karácsony, hanem a többi is. Mert a többi is elhozta ezentúl mindenkiné a boldogságát.

Megszokták, természetesnek vették ezt már a daróci gyerekek, hiszen ahol jó a posta, ott nem lehet hiba Krisztus Urunk karácsonyi expedíciójában.

Egyszer azonban meghalt a postamester.

Csendesen, szelíden vonult félre

az emberektől egy kis hóvirágbokrétával gomblyukában s nem szólt többet egy szót sem a daróci gyerekekhez.

Más postamestert küldtek a faluba.

És ez a postamester karácsony estéjére nem akart tudni semmit a daróci gyerekek ajándékaról.

Igazán nem jött meg? — támaszkodtak a gyerekek.

— Nem hát. Ha egyszer mondom.

— Értesítés se jött róla?

— Semmi a világon.

Hát ez nagyon szomorú dolog volt. A gyerekek sápadtan, megrendülten álltak meg a templom körül s reszkető szájjal néztek fel a karácsony esti csillagokra.

LELKÉSZI NAPLÓMBÓL

ÍRJA: EGYED ALADÁR

9. "SÓHAJTUNK CSENDBEN..."

Életünk legboldogabb karácsonyán, 1956. dec. 24-én Clevelandban hallottam először kis unokáim ajkáról azt a karácsonyi dalt, amit édesapjuk írt számukra s amelynek refrénje így hangzik:

**Sóhajtok csendben:
tekints le ránk Jézuskánk
s add vissza nékiünk
szabad magyar hazánk!**

Ezzel a kéréssel imádkozik már fél-évszázad, de különösen 25 év óta minden becsületes hű magyar odahaza éppúgy, mint a világba szerteszétszórt magyar emigránsok, akik a szemétdombon is ki tudják virágoztatni fajtájuk legszebb virágait!

Hiába ragyog körülöttünk minden az amerikai karácsony üzleti fényében, a mi karácsonyunk felett már Trianon óta sötét felhő borong.

De nem így volt már az első karácsonykor is? Amikor az Úr Jézus a mennyből lejött erre a földre, az evangélium szerint: "nem volt számára hely..." (Luk. 2:7.) A fényes sugárzásban megnyílt ég, az angyalok kara, a hódoló pásztorok és királyok mind csak szép körítés, maga az esemény a sötét felhő alatt van.

Ott van a sötét felhő a felnőtt Krisztus felett is. János evangéliuma ebben a pár szóban sűrítette össze Jézus sorsát: "Az övéi közé jött, de az övéi nem fogadták be." (János 1:11.)

Egyháza templomgyalázónak bé-

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

Krisztusnak fáj ez a sors, de első-sorban az emberekért fáj, mert Krisztus be nem fogadása kettős veszedelmet hoz azokra, akik nem fogadják be Őt. Az egyik veszedelem egy veszettség. Valami nem lesz a miénk, holt nekünk szánta Isten Krisztus által. A másik veszedelem a pusztulás. Jeruzsálem elpusztult, mert nem kellett nekik Krisztus.

Hiába sóhajtozunk karácsonykor is sorsunk felett, hiába imádkozunk: "add vissza nékiünk szabad magyar hazánk" — ha szívünk van rabságban. A történelem örökkévaló igazsággal hirdeti, hogy megújuló nemzetek csak a megtérő nemzetek lehetnek, akik elfogadják Jézust. A Megváltó először a nemzethez tartozó egyéneket váltja meg a bűn rabszolgaságából s azután rajtuk keresztül az egész nemzetet a politikai rabságból. Fogadd be hát az Úr Jézust, hívogasd adventi énekünkkel:

Mert különben, hogy is lehetett volna olyan derék, becsületes ember, hogy havi huszonöt forintért nemcsak a m. kir. posta korrespondenciáját vállalta magára, hanem Krisztus Urunk egész karácsonyi dicsőségét.

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

Krisztusnak fáj ez a sors, de első-sorban az emberekért fáj, mert Krisztus be nem fogadása kettős veszedelmet hoz azokra, akik nem fogadják be Őt. Az egyik veszedelem egy veszettség. Valami nem lesz a miénk, holt nekünk szánta Isten Krisztus által. A másik veszedelem a pusztulás. Jeruzsálem elpusztult, mert nem kellett nekik Krisztus.

Hiába sóhajtozunk karácsonykor is sorsunk felett, hiába imádkozunk: "add vissza nékiünk szabad magyar hazánk" — ha szívünk van rabságban. A történelem örökkévaló igazsággal hirdeti, hogy megújuló nemzetek csak a megtérő nemzetek lehetnek, akik elfogadják Jézust. A Megváltó először a nemzethez tartozó egyéneket váltja meg a bűn rabszolgaságából s azután rajtuk keresztül az egész nemzetet a politikai rabságból. Fogadd be hát az Úr Jézust, hívogasd adventi énekünkkel:

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

Krisztusnak fáj ez a sors, de első-sorban az emberekért fáj, mert Krisztus be nem fogadása kettős veszedelmet hoz azokra, akik nem fogadják be Őt. Az egyik veszedelem egy veszettség. Valami nem lesz a miénk, holt nekünk szánta Isten Krisztus által. A másik veszedelem a pusztulás. Jeruzsálem elpusztult, mert nem kellett nekik Krisztus.

Hiába sóhajtozunk karácsonykor is sorsunk felett, hiába imádkozunk: "add vissza nékiünk szabad magyar hazánk" — ha szívünk van rabságban. A történelem örökkévaló igazsággal hirdeti, hogy megújuló nemzetek csak a megtérő nemzetek lehetnek, akik elfogadják Jézust. A Megváltó először a nemzethez tartozó egyéneket váltja meg a bűn rabszolgaságából s azután rajtuk keresztül az egész nemzetet a politikai rabságból. Fogadd be hát az Úr Jézust, hívogasd adventi énekünkkel:

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

Krisztusnak fáj ez a sors, de első-sorban az emberekért fáj, mert Krisztus be nem fogadása kettős veszedelmet hoz azokra, akik nem fogadják be Őt. Az egyik veszedelem egy veszettség. Valami nem lesz a miénk, holt nekünk szánta Isten Krisztus által. A másik veszedelem a pusztulás. Jeruzsálem elpusztult, mert nem kellett nekik Krisztus.

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

lyegzi, halálra ítéli. Népe feljelenti, hogy lázadó trónkövetelő és kivégezti. Mindezt pedig túrik azok, akikkel csak jót tett. Így bánt az ember a felnőtt Krisztussal is.

KARÁCSONY IDŐSZERŰ ÜZENETE

A karácsonyi evangéliumnak Isten szeretetét hirdető mindenkori üzenetén kívül van még a mai nemzedékhez szóló időszerű mondanivalója is.

A karácsonyi szeretet nem téveszthető össze a ma annyira divatos, vallásos mázzal bevont "emberszeretet-eszme"-vel. Ahogyan a gyufaszál melege nem pótolhatja a nap tüzét, éppen úgy az embernek pislákoló szeretete sem helyettesítheti a Krisztusban földreszállott megváltó szeretet erejét. Ez karácsony egyik, különlegesen hangsúlyozott mai üzenete. A másik pedig ez: a karácsonyi isteni szeretet ellenében szított és járványszerűen terjesztett sátáni gyűlölet, ha annak, az egyházak vezetésével, a mai emberiség nem hajlandó gátat vetni, világpusztulást idézhet elő.

Istennek a világot büntől megmenteni akaró szeretete karácsonykor valóra vált. Krisztust Isten elküldte közénk, hogy értünk meghaljon. Ez az önfeláldozó isteni szeretet hatalmas erővel törte szét az addig világunkban egyedül uralkodó szemet-szemért, fogat-fogért bosszúállás törvényét. Ez a karácsonyi, krisztusi szeretet leleplezte azt a szeretetnek álcázott erkölcsi magatartást, amely a haragra haraggal válaszolt, gyűlöletre gyűlölettel felelt, az önzésre hasonló önzést visszhangzott.

A mai emberiség az új forradalmi eszmék, felfedezések, természettudományos gondolkodás általános elterjedésének hatására a természetfölötti erőktől igyekszik magát mindjobban függetleníteni. Mindent, a szeretetet is, csak a maga erejével próbálja megteremteni. Nem hisz a szeretet örök forrásában, az Istenben. Úgy gondolja, ha el is szakad Istentől, azért emberszeretete nem apad el sohasem. Pedig ennek éppen ellenkezőjét bizonyítja az emberek egymással való mindennapi kapcsolata. Az emberi érintkezésből kivész a gyöngédség, uralkodóvá lesz a modorban is megnyilvánuló gorombaság, durvaság, figyelmetlenség.

Mindez azért van, mert hiányzik az egyéni érdekkörökön kívül élők iránt megmutatkozó áldozatos szeretet, a mások javát szolgáló jóság ereje. Azt még természetesnek találja a mai ember, hogy családja tagjai, barátai

iránt a szeretet hajlandóságát megmutassa, de már arra nem futja a maga erejéből, hogy önmaga veszte árán, önmaga érdekeinek hátrányára, önmagát megtagadva szeressen. Ezért van szükség arra, hogy Isten szeretete mozgásba hozhassa, megváltoztathassa lelkünket s ezzel, a természetfeletti isteni szeretettel, kényelmetlenségek, kellemetlenségek, szenvedések eltűrésével járó áldozatos szolgálatokra is hajlandók és képesek lehessünk.

A karácsonyi, krisztusi szeretet békétűrő, de nem bünt eltűrő. A mai divatos, úgynevezett "humanista" emberszeretet-eszme pedig úgy hirdeti az emberszeretetet, hogy egyúttal szemet-húny az embert megrontó bűn felett. Isten karácsonyi szeretete ennek éppen az ellenkezője: **úgy szereti az embert Isten, hogy meg akarja váltani, menteni a bűn hatalmából.** Isten szeretete azt hirdeti: csak az a szeretet igazi, amely úgy szereti az embert, hogy gyűlöli az őt rabságban tartó bünt. Hogyan hihetnénk annak az ál-emberségű hamis humanizmusnak, amely mindent megengedő magatartásával utat enged a fiatalok lelkét megrontó szennyirodalomnak, testet-lelket pusztító kábítószeres terjesztésének, szociális magatartásnak álcázott forradalmi lázításnak. Az ilyen engedékenység nem emberszeretet, hanem gyengeség; ez a bűnözések árából nem menteni akarja az embert, hanem abba még jobban engedi elmerülni. Az igazi, krisztusi, karácsonyi szeretet harcos szeretet. Küzd az emberi élet embe-

ribbé levéséért minden bűnnel szemben. Ennek a krisztusi szeretetnek ereje alakíthatja ki azt az új világot, amelyben az emberek egyetemlegesen, fajra, világnézetre, vallásra való tekintet nélkül, együtt harcolnak azért, hogy az emberiség szervezetéből kiküszöböljék azt a méreganyagot, amely az egymásra fenekedésnek, gyűlölködésnek, viszálykeltésnek háborúhoz vezető sátáni szelleme oltott bele. Ebből a gyűlölködés szelleme ellen vívott harcból születhetik meg a szeretet-világpolitikája. Az a politika, amely az emberi együttérzést megteremtő krisztusi szeretet elvén épül fel.

Ma járványszerűen pusztít a gyűlölködésnek lázadásokban, esztelen, értelmetlen gyilkosságokban, emberrablásokban megnyilvánuló szelleme. A gyűlölet pusztító erejével szét akarják robbantani a meglevő társadalmi berendezkedéseket. Azt hiszik a balga, félrevezetett emberek, hogy a gyűlölet elpusztította világ romjain majd magától felépül egy tökéletes társadalom, amely majd magától kitermeli a tökéletes embert.

A szeretetlenség útján, a gyűlölködés szította széthullásban, egyik katasztrófából a másikba kerülhetünk. Ezért van szüksége ennek a mi megbolydult nemzedékünknek arra, hogy felfigyeljen karácsony üzenetére s engedje, hogy lelkében Isten mentő szeretete érvényesülhessen, ezzel a szeretettel a társadalmi igazságtalanságok ejtette sebeket gyógyítsa s az egész emberiséget egy új, igazgósabb világrend kialakításának szolgálatába állíthassa. **Asbóth Gyula**

és áldott új esztendőt kíván minden Olvasónknak
szeretettel a

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL

LAGERLÓF ZELMA:

A szent éjszaka

Karácsony napja volt, valamenynyien a templomba mentek, csak nagyanyó és én maradtunk odahaza. Azt hiszem, az egész házban egyedül voltunk. Mi azért nem mehettünk a többiekkel, mert egyikünk nagyon fiatal volt, a másikunk pedig már nagyon öreg. És mi mindketten olyan szomorúak voltunk, hogy nem mehettünk el a hajnali misére, és nem gyönyörködhettünk a sok-sok égő gyertyában.

Amint így egyedül üldögéltünk, elkezdett nagyanya mesélni.

— Volt egyszer egy ember — mondta —, aki kiment a sötét éjszakába, hogy tüzet kölcsönözzön. Házról házra járt és mindenhová bekopogtatott. — Jó emberek, segítsetek rajtam! — mondta. — A feleségemnek gyermeke született és tüzet akarok gyújtani, hogy felmelegítsem őt meg a kisdedet.

De késő éjszaka volt és mindenki mélyen aludt. Senki sem válaszolt.

Az ember tehát csak ment, mendélt. Végre észrevette, hogy nagy messze valami tűz világol. Abban az irányban vándorolt tovább és meglátta, hogy a tűz kint a szabadban lobog. Fehér juhnyáj pihent és aludt a tűz körül, és egy öreg pásztor üldögélt ottan és őrizte a nyáját.

Mikor az ember, aki tüzet keresett, odaért a juhokhoz, meglátta, hogy három hatalmas komondor fekszik a pásztor lábánál. Mind a három fölébredt, mikor arrafelé tartott, kitérték széles szájukat, mintha ugatni akarnának, de egy hang sem hallatszott. Az ember látta, hogy éles foguk fehéren villogott a tüzfényben, és hogy neki rohannak. Érezte, hogy az egyik a lába felé harap, a másik meg a keze felé, a harmadik pedig a torka felé. De mintha a foguk, amikkel harapni szerettek volna, nem engedelmestek volna, és így az embert semmi baj nem érte.

Most az ember tovább akart menni, hogy megkapja amire szüksége van. De a juhok olyan sűrűn feküdtek egymás hegyén-hátán, hogy nem

tudott előre jutni. Ekkor fellépett az állatok hátára és úgy ment a tűz felé. És egy állat sem ébredt fel, de még csak meg sem mozdult.

Idáig jutott el nagyanya a mesélésben, anélkül, hogy megzavartam volna, most azonban igazán félbe kellett szakítanom. — Miért nem mozdultak meg a juhok, nagyanyám? — kérdeztem. — Azt majd meghallod.

— Mikor a férfi már közel ért a tűzhöz, a pásztor feltekintett. Öreg, haragos ember volt, barátságtalan és kemény mindenkivel szemben. Mikor meglátta, hogy az idegen feléje közeledik, felkapta hosszú hegyes

semmel, hanem tovább folytatta az elbeszélését.

— Most odalépett az ember a pásztorhoz és így szólt hozzá: — Jó ember, segíts rajtam és adj kölcsön egy kis parazsat! A feleségemnek gyermeke született és tüzet kell raknom, hogy felmelegítsem őt meg a kisdedet.

A pásztor a legszívesebben nemet mondott volna, de azután a kutyákra gondolt, melyek nem harapták meg az idegent, meg a juhokra, melyek nem ugrottak föl és végül a botjára, mely nem akarta eltalálni; bizony megfélemedett és nem merte megtagadni tőle, amit kért.

botját, mely mindig a kezében volt, mikor a nyáját őrizte és az idegen felé hajította. A bot sivitva röpült a vándor felé, de mielőtt eltalálta volna, elkanyarodott tőle és bűgva sivított el mellette, ki a mezőre.

Mikor nagyanya idáig jutott, ismét félbeszakítottam. — Nagyanyám, miért nem akarta a bot eltalálni azt az embert? — Nagyanya azonban nem is törődött a kérdé-

— Végy csak, amennyi kell! — mondta az idegennek.

A tűz már éppen kialvóban volt. Nem volt ott már sem darab fa, sem gally, csak nagy halom zsarátok, az idegennek pedig nem volt sem tüzlapatja, sem serpenyője, amiben a parazsat elvihette volna.

A pásztor jól látta ezt és azért újból biztatta: — Végy csak, amennyi tetszik! — és már előre örült annak,

SECOND CLASS PUBLICATION.

POSTMASTER: SEND FORM 3579 TO
ERŐS VÁR

BOX 02148, CLEVELAND, OH 44102.

hogyan az idegen úgy sem fog tudni tüzet vinni magával.

Az ember azonban lehajolt és pusztá kezével néhány parazsat kapart elő a hamuból és azt a köpenyébe takargatta. És a parázs sem a kezét nem égette meg, mikor hozzányúlt, sem a köpenyét, amiben úgy vitte, mintha csak dió vagy alma lett volna.

Erre már harmadszor szakítottam félbe a mesét.

— Nagyanyó, miért nem akarta a parázs megégetni annak az embernek a kezét?

— Mindjárt meghallod, — mondta nagyanya és tovább folytatta a történetet.

— Midőn a pásztor, aki gonosz és haragos ember volt, mindezt látta, akkor nagyon elcsodálkozott: — Micsoda éjszaka lehet az, hogy a kutyák nem harapnak, a juhok nem félnek, a botom nem talál és a tűz nem éget? Visszahívta az idegent és ezt kérdezte tőle: — Minő éjszaka ez? És hogy van az, hogy mindenek olyan kegyesek hozzád?

Erre az idegen így felelt: — Én nem mondhatom meg néked, ha magad nem látod! — És azzal tovább sietett, hogy minél előbb tüzet rakhasson és felmelegítse a feleségét és a kisdedet.

A pásztor azonban úgy gondolta, hogy nem téveszti el a szem elől ezt az embert, míg meg nem tudja, hogy mit is jelentsenek mindezek. Föl-szedekelőzködött tehát és utána ment, míg el nem jutott oda, ahol az lakott.

Ekkor látta a pásztor, hogy az idegennek még csak kunyhója sincsen, hanem csak egy sziklabarlangban feküdt a felesége és a gyermeke és ott semmi más nem volt a hideg, sivár kőfalaknál.

A pásztor úgy gondolta, hogy a szegény ártatlan csecsemő halálra fázik a barlangban és bár keményszívű ember volt, mégis ellágyult és segíteni akart a gyermeknek. Leoldozta hát válláról a hátizsákját és elővett belőle egy puha, fehér báránybőrt, odaadta az idegennek, és azt mondta, hogy takarja be vele az alvó kisdedet.

De alighogy megmutatta, hogy ő is tud jószívű lenni, a szemei egyszerre fölnyíltak és olyant látott, amit eddig nem láthatott, és olyant hallott, amit eddig nem hallhatott.

Látta, hogy ezüst szárnyú kis angyalkák állanak sűrűn körülötte, és mindegyikének hárfája van a kezében és mindegyik hangosan énekelte, hogy ma született nekünk a Megváltó, aki a világot feloldja bűneiből.

Most aztán megértette, hogy miért volt ma éjszaka minden olyan vidám, és hogy miért nem akart rossz-szat tenni senki se.

De nemcsak a pásztor körül voltak angyalok, hanem angyalokat látott, ahová csak tekintett. Ott ültek bent a barlangban, ott ültek kint a hegyen és ott lebegtek az égen. Csapatostól jöttek és mentek, de mindannyiszor megálltak és megnézték egy pillanatra a kisdedet.

Oly nagy öröm, vigasság, ének és zene volt a sötét éjszakában, aminőt ő eddig soha sem látott. Úgy megörült, hogy felnyíltak szemei, térdre borult és úgy adott hálát az Istennek.

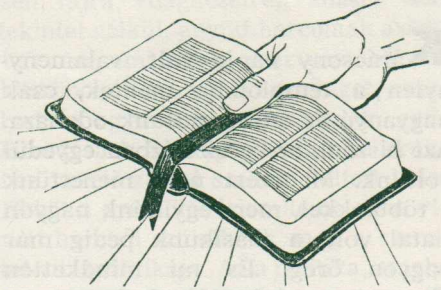
Midőn idáig jutott el nagyanya, felsóhajtott és így szólt: — És amit ez a pásztor látott, azt mi is megláthatjuk, mert az angyalok minden karácsony éjjel fent lebegnek az égen, csak észre kell vennünk őket.

Majd lassan kezét fejemre téve, így szólt nagyanyám: — Emlékezz erre vissza, mert ez igaz, mint ahogy én látlak téged és te látsz engem. És nem a gyertyáktól, nem a lámpáktól függ, nem a holdvilágtól, avagy a napfénytől függ, hanem az a legfontosabb, hogy olyan szemünk legyen, amely meglátja az Úr dicsőségét!

Mindennapi kenyér

— Útmutató a Biblia olvasásához —

1971. JANUÁR HÓ

1. Újév. Luk 4:16-21. — Róm 8:24-32.
2. Zsid 13:20-21. — Mát 4:12-17.

KAR. U. 2. VAS. — JAN. 3.

Heti ige: Zsolt 91:11

3. Jak 4:13-17. — Mát 16:1-4.
4. Ézs 43:16-19. — Mát 4:18-25.
5. Józ 1:1-9. — Mát 8:1-4.
6. Vízkereszt. 2 Kor 4:3-6. — Mát 3:13-17.
7. Ján 3:16-21. — Mát 8:5-17.
8. 1 Ján 2:12-17. — Mát 8:18-22.
9. Ézs 2:2-5. — Mát 8:23-27.

VÍZK. U. 1. VAS. — JAN. 10.

Heti ige: Ján 1:14

10. 2 Kor 6:14-7:1. — Ján 1:35-42.
11. Márk 1:1-8. — Mát 8:28-34.
12. Márk 1:9-15. — Mát 9:1-8.
13. Ézs 49:1-6. — Mát 9:9-13.
14. Róm 12:1-5. — Mát 9:14-17.
15. Zsid 2:14-18. — Mát 9:18-26.
16. Ján 5:19-24. — Mát 9:27-34.

VÍZK. U. 2. VAS. — JAN. 17.

Heti ige: Ján 1:17

17. 1 Kor 2:6-16. — Ján 1:43-51.
18. Márk 2:18-22. — Mát 9:35-38.
19. Márk 3:1-6. — Mát 10:1-4.
20. Mik 6:6-9. — Mát 10:5-15.
21. 5 Móz 4:5-13. — Mát 10:16-26a.
22. Ján 1:15-18. — Mát 10:26b-33.
23. Róm 12:6-16. — Mát 10:34-39.

VÍZK. U. 3. VAS. — JAN. 24.

Heti ige: Luk 13:29

24. Róm 1:13-20. — Ján 4:5-14.
25. Luk 4:22-30. — Mát 10:40-42.
26. Ef 3:1-12. — Mát 11:1-6.
27. Ézs 19:19-25. — Mát 11:7-15.
28. Ján 4:27-42. — Mát 11:16-19.
29. Róm 15:14-21. — Mát 11:20-24.
30. Róm 12:16b-21. — Mát 11:25-30.

VÍZK. U. UT. VAS. — JAN. 31.

Heti ige: 2 Kor 4:6

31. 2 Kor 3:12-18. — Ján 5:39-47.